

Мій батько приніс з війни
Чашку білого-білого снігу
Серед літа,
А ще медалі блискучі.

А той сніг був солодкий
І звався цукром.
А ті медалі були дзвінкі.
А сам батько був блідий-блідий,
А сам батько був такий ще молодий.
Він брав нас, усіх п'ятьох, на руки
І усміхався сонячно

Після довгої розлуки.
А вечорами робив постолята
І журно співав про вдову.
Про вдовицю — другу дружину.
Співав довго-довго,
Аж ніч за вікном тужила...

В мого батька в лінійку долоні,
А в тих лінійках роки солоні,
А в тих роках війна і робота
Й пісні мозолів на жилавих ногах...
Мій батько воював, не убивав, —
Він убивцям убивати не давав.

1967

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

